

*Kdybych byla Bůh,
zvýším trápení, žádné války,
děti týrané, slzy bezpráví.
Kdybych byla Bůh,
tak se to nestane,
aby chyběl lék, co uzdraví,
někdo se stáří bál,
laserových nocí mámení
než naše srdce zkamení.*

Kdybych byla Bůh, rok 1996,
text Hana Zagorová, hudba Michal Berger

Život s nemocí aneb Co té Zagorce vlastně je?

Po celou dobu její kariéry ji provázely dohady a spekulace, jak to vlastně je s jejím zdravím. Všichni věděli, že je nemocná, málokdo věděl, jaká je přesná diagnóza její nemoci. Ona sama o tom nemluvila. Když, tak jen se svými nejbližšími. Dávala si záležet na tom, aby kvůli nemoci nemusela odříkat koncerty, aby diváci nikdy nepoznali, že jí zrovna není nejlépe.

V době, kdy se přestěhovala do Prahy, se dokonce v Ostravě jednou sešli její kolegové z televize a rozhlasu, aby takzvaně „zapili skuru“, jak se v Ostravě říká, když někdo zemře. Uvěřili fámě, že je po smrti.

„Nemám ráda takové ty řeči, které se vedou pokaždé, když se někomu něco stane, když někdo onemocní. Že je nemoc jakýsi trest, vztyčený prst osudu či znamení, že člověk dělal něco v životě špatně. Je to klišé. Nerada je poslouchám. Jenže, zároveň mě napadá: Co když na tom v mém